

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych

COM(2011) 8 wersja ostateczna – 2011/0006 (COD)

(2011/C 218/15)

Sprawozdawca: **Joachim WUERMELING**

Dnia 3 lutego 2011 r. Parlament Europejski i dnia 2 marca 2011 r. Rada, działając na podstawie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiły zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych

COM(2011) 8 wersja ostateczna – 2011/0006 (COD).

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 5 kwietnia 2011 r.

Na 471. sesji plenarnej w dniach 4–5 maja 2011 r. (posiedzenie z 5 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 111 do 1 – 4 osoby wstrzymały się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny **z dużym zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji Europejskiej** dotyczący dyrektywy zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE. Komitet popiera wysiłki Komisji na rzecz zmian w prawodawstwie sektorowym, które umożliwią skuteczne działanie Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF). Komitet ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla nowych zasad nadzoru w dziedzinie ubezpieczeń (tzw. Wyłączalność II), szczególnie w świetle doświadczeń zebranych podczas niedawnego kryzysu finansowego.

1.2 Niemniej jednak dążenie do solidnych norm wypłacalności **powinno uwzględniać potrzebę zapewnienia zdolności rynków ubezpieczeniowych** do przyjmowania ryzyka klienta i pełnienia swojej roli pod względem zapewnienia finansowania społeczności i przedsiębiorstw różnej wielkości.

1.3 EKES z zadowoleniem przyjmuje dalsze zmiany w dyrektywie Wyłączalność II pod względem **zasad przejściowych** związanych z dwumiesięcznym przesunięciem daty wejścia w życie.

1.4 Komitet podkreśla konieczność przyjęcia zasad przejścia z obecnego systemu (Wyłączalność I) na nowy system (Wyłączalność II). Trzeba zapewnić **sprawne przejście na nowy system**. Należy uniknąć zakłóceń rynku dzięki podejściu łączącemu w spójny sposób środki nadzoru z przepisami przejściowymi. Wyłączalność II nie powinna doprowadzić do konsolidacji rynku, szczególnie w przypadku małych i średnich firm ubezpieczeniowych.

1.5 Środki przejściowe określone w przedmiotowym wniosku powinny umożliwiać **proces stopniowego wycofania starego i wprowadzania nowego systemu**, w którym uwzględni się zdolność firm do przeprowadzenia zmiany.

Okres przejściowy określony jako okres maksymalny może zostać skrócony przez Komisję w momencie uzyskania wyraźnego dowodu, że jest to możliwe. Oczywiście okresy przejściowe będą zróżnicowane w zależności od obszaru.

1.6 **Harmonogram wdrażania powinien realistycznie odzwierciedlać możliwości zarówno organów nadzoru, jak i zakładów ubezpieczeń**, w tym małych przedsiębiorstw, w celu realizacji założeń dyrektywy Wyłączalność II. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wzywa Komisję i Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) do zapewnienia, by nowy system nie powodował nadmiernych obciążeń administracyjnych i nie był nadmiernie skomplikowany w sposób, który wywierałby negatywny wpływ na jakość usług świadczonych na rzecz konsumentów.

1.7 EKES popiera **demokratyczne usankcjonowanie przyszłego europejskiego jednolitego zbioru przepisów** dla ubezpieczycieli. Należy również rozważyć możliwość określenia odpowiedniego zakresu standardów technicznych, jako dodatkowego narzędzia służącego konwergencji nadzoru, oraz dążenia do opracowania jednolitego zbioru przepisów.

1.8 W odczuciu Komitetu należy wprowadzić wyraźne **rozróżnienie** pomiędzy **kwestiami czysto technicznymi** a kwestiami o charakterze **politycznym**, którymi powinny się zająć instytucje wspólnotowe posiadające mandat polityczny.

1.9 Niemniej EKES podkreśla, że **Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych** ma status **niezależnego organu**. Przyczyniając się do opracowania jednolitego zbioru przepisów, EIOPA działa w ramach uprawnień określonych przez organy prawodawcze obarczone odpowiedzialnością polityczną.

1.10 Komitet uważa, że sektor ubezpieczeniowy powinien nadal oferować konsumentom **emerytury gwarantowane w długim okresie** i pozostać wiarygodnym partnerem w zakresie zabezpieczenia emerytalnego. W związku z tym odpowiednia długoterminowa struktura odsetkowa jest niezbędna do obliczania wypłacalności kapitałowej. EKES zaleca rozwiązanie umożliwiające zapewnienie trwałej rentowności takich produktów.

1.11 Zgodnie z dalszym zaleceniem EKES-u metod wykorzystywanych do takich obliczeń nie należy traktować jedynie w kategoriach technicznych, ale należy je tak zdefiniować pod nadzorem Parlamentu i Rady, aby **odzwierciedlały konsekwencje polityczne**, jakie przyjęcie takich metod może mieć dla ogólnego poziomu gotowości obywateli w obliczu rosnącej oczekiwanej długości życia oraz niskiego wskaźnika zastępowalności przez młodsze pokolenia.

1.12 EKES podkreśla znaczenie przeprowadzania **stałych konsultacji z zainteresowanymi grupami w ramach EIOPA**, które obejmują przedstawicieli sektorowych związków zawodowych, nabywców usług finansowych, a także pracowników naukowych zajmujących się regulacjami i nadzorem.

2. Kontekst i uwagi ogólne

2.1 W dniu 19 stycznia 2011 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący dyrektywy, którego celem jest wprowadzenie zmian do dwóch wcześniejszych dyrektyw regulujących działalność w sektorze finansowym, a mianowicie do dyrektywy w sprawie prospektu emisyjnego oraz do dyrektywy Wypłacalność II. Wniosek ten nosi nazwę „dyrektywa Omnibus II”, ponieważ jest to druga dyrektywa, w której zebrano łącznie różne poprawki do istniejących dyrektyw, aby dostosować je do nowej europejskiej struktury nadzoru finansowego.

2.2 Dyrektywa Wypłacalność II obejmuje podejmowanie oraz prowadzenie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Starannie przygotowana reforma europejskiego nadzoru ubezpieczeniowego ma trwale wzmocnić sektor ubezpieczeniowy i zwiększyć jego konkurencyjność: wymogi kapitałowe dla ubezpieczycieli będą w większym stopniu opierać się na analizie ryzyka (filar I). Zmodernizowane zostaną również wymogi dotyczące jakości zarządzania ryzykiem (filar II) oraz sprawozdawczości ubezpieczycieli (filar III).

2.3 Dyrektywa Omnibus II zmierza do dostosowania europejskich rozwiązań nadzorczych w związku z wnioskami grupy ekspertów wysokiego szczebla, na czele której stanął Jacques de Larosière i komunikatem Komisji z maja 2009 r., w którym zaproponowano utworzenie Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF) złożonego z sieci krajowych organów nadzoru finansowego współpracujących z nowymi Europejskimi Urzędami Nadzoru (ESA).

2.4 EKES przyjął opinie (m.in. CESE 100/2010 i 446/2010) w sprawie nowego systemu nadzoru, w których wyraził zdecydowane poparcie dla reform i podkreślił, że należy odrębnie traktować kwestie techniczne i polityczne, którymi powinny się zajmować instytucje wspólnotowe posiadające niezbędny mandat polityczny. W swych opiniach EKES położył nacisk na potrzebę utrzymania dialogu nowych organów z organami reprezentującymi sektor usług finansowych, ze związkami

zawodowymi, nabywcami usług finansowych, a także z EKES-em, który reprezentuje organizacje społeczeństwa obywatelskiego w Europie.

2.5 EKES wyraził ogólne poparcie dla działań Komisji na rzecz nadania nowo utworzonym organom kompetencji umożliwiających im określanie standardów technicznych i rozwiązywanie problemów dotyczących różnic występujących między krajowymi organami nadzoru, co na mocy przedmiotowego wniosku ma nastąpić w dziedzinie papierów wartościowych, ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych.

2.6 EKES pochwała nadrzędne cele dyrektywy, a mianowicie ochronę wszystkich klientów korzystających z usług finansowych oraz zapewnienie stabilności rynków dzięki elastycznemu podejściu, zaangażowanie na rzecz zasady konieczności i proporcjonalności w dążeniu do konwergencji w dziedzinie nadzoru, a także opracowanie jednolitego zbioru przepisów. Cele te mogą się przyczynić do urzeczywistnienia jednolitego rynku oraz utrzymania wiodącej pozycji Europy w dziedzinie standardów międzynarodowych, bez utraty kontaktu z międzynarodowymi rynkami usług finansowych.

2.7 Dyrektywa Omnibus II przede wszystkim wprowadza zmiany do dyrektywy Wypłacalność II, które polegają na nadaniu nowych kompetencji wiążącym standardom technicznym oraz dostosowaniu procedur związanych ze środkami wykonawczymi do Traktatu z Lizbony. Wniosek obejmuje ogólne zmiany zawarte w dyrektywie Omnibus I, wspólne dla przeważającej części prawodawstwa sektorowego w sektorze finansowym i konieczne do tego, by dyrektywy mogły funkcjonować w kontekście ustanowienia nowych urzędów, polegające na przykład na zmianie nazwy z „Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych” na „Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych”, a także zapewnieniu odpowiednich kanałów wymiany informacji.

2.8 Wniosek dostosowuje również istniejący system uprawnień wykonawczych („poziom 2”) do Traktatu z Lizbony. Dyrektywa Wypłacalność II weszła w życie przed nowym Traktatem. W związku z tym niezbędne jest przekształcenie istniejących mandatów drugiego poziomu w mandaty dla aktów delegowanych, przepisów wykonawczych lub regulacyjnych standardów technicznych. Należy przewidzieć odpowiednie procedury kontrolne.

2.9 W dyrektywie Wypłacalność II przewidziano również rozwiązania przejściowe. Trzeba umożliwić sprawne przejście do nowego systemu. Należy unikać zakłóceń rynku, a także umożliwić uwzględnianie wpływu na szereg ważnych produktów ubezpieczeniowych.

3. Zmiany dyrektywy Wypłacalność II

3.1 W swojej opinii w sprawie dyrektywy Wypłacalność II (CESE 976/2008) EKES **z zadowoleniem przyjął wysiłki o podstawowym znaczeniu podejmowane w celu wzmocnienia sektora ubezpieczeń** oraz uczynienia tego sektora bardziej konkurencyjnym dzięki lepszej alokacji kapitału, lepszemu zarządzaniu ryzykiem oraz lepszej sprawozdawczości. EKES uważa, że pod tym względem dyrektywa Wypłacalność II stanowi również właściwą odpowiedź w świetle doświadczeń

niedawnego kryzysu finansowego. Komitet popiera podejście Komisji, które polega na powstrzymaniu się od wprowadzania jakichkolwiek fundamentalnych zmian do dyrektywy Wyłącalność II. Jednak w przypadku gdy dostosowanie środków wykonawczych nie wydaje się właściwe, dalsze zmiany o ograniczonym zakresie mogą być niezbędne w konkretnych dziedzinach.

3.2 W miarę jak kryzys spowodowany obrotem kredytowymi instrumentami pochodnymi wzbudził zaniepokojenie związane z rzetelnością działalności finansowej powstała obawa, że chęć uniknięcia nadmiernego ryzyka może wpływać na harmonizację norm wyłącalności, które mają zastosowanie do działalności ubezpieczeniowej. EKES przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji co do jej zdecydowanego zaangażowania na rzecz zrównoważonego podejścia do tych norm. Komitet wzywa Komisję do **unikania problemów związanych ze zmiennością** w tym sektorze, który zasadniczo zajmuje się zobowiązaniami długookresowymi.

3.3 Od rozpoczęcia procesu reformy dyrektywy Wyłącalność II kilkakrotnie przeprowadzono ilościowe oceny wpływu, z których ostatnia, znana jako QIS5, odbyła się z udziałem około dwóch trzecich europejskiego rynku ubezpieczeń. Wyniki zostały ostatnio opublikowane przez EIOPA i wymagają dalszej wnikliwej analizy. Dzięki przeprowadzonym ocenom wpływu jasne stało się jednak, że harmonogram i zakres przejścia na nowy system może spowodować **poważne konsekwencje dla dostępności i przystępności finansowej ubezpieczeń** dla społeczności, przedsiębiorstw i prywatnych gospodarstw domowych, a także dla warunków działania zakładów ubezpieczeń.

3.4 Komitet utrzymuje wyrażone wcześniej poparcie dla zasady proporcjonalności i elastyczności. Komitet podkreśla, że powinny one prowadzić do przyjęcia jasnych i odpowiednich wymogów, podczas gdy zróżnicowanie rynku ubezpieczeń, zarówno pod względem rozmiaru, jak i charakteru firm ubezpieczeniowych, uzasadnia ich należyte uwzględnienie. Na obecnym etapie EKES jest zaniepokojony, że wdrożenie dyrektywy Wyłącalność II oznaczać będzie **tak wysoki stopień złożoności, że małe i średnie przedsiębiorstwa nie będą w stanie sobie z nim poradzić**.

3.5 Odpowiednie zasady przejściowe dyrektywy Wyłącalność II oraz nadzoru finansowego UE mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia **stabilności rynków ubezpieczeń**. Realizacja tych celów może zostać zagrożona, jeżeli obecnie nie obierzemy odpowiedniego kursu.

Przełożenie na dzień 1 stycznia 2013 r.

3.6 EKES **aprobuje dwumiesięczne przesunięcie** terminu wdrożenia dyrektywy Wyłącalność II, która obecnie ma wejść w życie dnia 1 stycznia 2013 r.

3.7 EKES zgadza się z Komisją, że lepiej **wprowadzić nowy system Wyłącalność II z początkiem nowego roku obrotowego** (1 stycznia), kiedy rozpoczyna się na nowo obliczanie, sprawozdawczość i inne wymogi obowiązujące większość firm ubezpieczeniowych, zamiast, zgodnie z propozycją zawartą w dyrektywie Wyłącalność II, wprowadzać go w ciągu roku obrotowego (1 listopada). W rezultacie, zgodnie

z postanowieniami dyrektywy Omnibus II, wszystkie daty określone w dyrektywie Wyłącalność II w odniesieniu do zasad przejściowych i klauzuli przeglądowej należy również przesunąć o dwa miesiące.

Zasady przejściowe

3.8 Wniosek Komisji stanowi odpowiedź na wezwanie, aby **przejście** z udoskonalonych standardów dyrektywy Wyłącalność I na Wyłącalność II przebiegło **sprawnie, bez zakłóceń rynkowych**. Grupy prowadzące działalność zarówno w UE, jak i poza nią, powinny być w stanie skuteczniej zarządzać rozwojem działalności biznesowej.

3.9 Ważne jest, aby **przejście objęło wszystkie trzy filary dyrektywy Wyłącalność II**: EKES zgadza się z Komisją, że zastosowanie zasad przejściowych powinno być możliwe wobec obliczeń, zarządzania i sprawozdawczości. Należy umożliwić uwzględnianie wpływu na szereg produktów ubezpieczeniowych ważnych dla rynków krajowych. Piątą ilościową ocenę wpływu (QIS5) należy uznać za pierwotne źródło wskazujące, gdzie potrzebne są wymogi przejściowe. Ocena QIS5 ujawniła pilną potrzebę przyjęcia spójnej koncepcji zasad przejściowych (stopniowe wycofanie, a następnie wprowadzenie), tak aby przedsiębiorstwa i organy nadzoru miały **wystarczająco dużo czasu na odpowiednie przygotowania**.

3.10 EKES zaleca przeprowadzenie odpowiedniej oceny tych zasad przejściowych, która, w przypadku niezgodności z nowymi zasadami, może zostać systematycznie powiązana z prowadzonymi **działaniami nadzorczymi**. Sprawne przejście na nowy system powinno uwzględniać obecne poziomy interwencji w ramach nadzoru, a także **zapewnić ubezpieczającym poziom ochrony nie niższy** od obecnego.

3.11 EKES zaleca, aby w okresie **przejściowym wyraźnie nawiązać do udoskonalonych standardów dyrektywy Wyłącalność I** jako (opcjonalnego) poziomu minimalnego.

3.12 Jeśli chodzi o sprawozdawczość, EKES zaleca bardziej szczegółowe opracowanie nie tylko metod, ale także merytorycznej zawartości i terminów sprawozdawczości w okresie przejściowym. Ze względu na wątpliwości co do treści sprawozdań kwartalnych, a nawet oświadczenia wstępnego, lepszym rozwiązaniem wydaje się umożliwienie dostosowania standardów sprawozdawczości po dniu 1 stycznia 2013 r. Będzie to bardzo istotne dla małych i średnich przedsiębiorstw. Szczególnie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i inni ubezpieczyciele, którzy nie mają dostępu do giełdy, nie powinni mieć takich samych obowiązków sprawozdawczych, jak notowane na giełdzie firmy międzynarodowe, które od początku prowadzą księgowość zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej, ani podlegać tym samym krótkim terminom.

Długoterminowe gwarancje świadczeń emerytalnych

3.13 EKES podkreślił ostatnio w opinii w sprawie zielonej księgi Komisji na rzecz adekwatnych, stabilnych i bezpiecznych systemów emerytalnych w Europie (EESC 72/2011) **znaczenie rzetelnego ubezpieczenia emerytur i dobrego gospodarowania nimi**, a także innego rodzaju zabezpieczenia emerytalnego w kontekście starzejących się społeczeństw Europy.

3.14 Szczegółowe opracowanie strategii obliczania stóp procentowych do celów emerytalnych ma decydujące znaczenie dla warunków udzielania takiego zabezpieczenia konsumentom. EKES jest zaniepokojony strukturą czasową stóp procentowych, która jest obecnie przedmiotem dyskusji. Doprowadzi to prawdopodobnie do masowego spadku podaży i spowoduje wzrost kosztów ubezpieczeń emerytalnych.

3.15 Pod tym względem EKES ocenia krytycznie fakt, że zgodnie z wnioskiem Komisji Omnibus II struktura czasowa stóp procentowych oraz premia za stałość aktywów nie będzie określana przez organy legislacyjne. Struktura czasowa stóp procentowych i ryzyko stopy procentowej mają decydujące znaczenie dla wysokości przyszłego prywatnego zabezpieczenia emerytalnego. Tak **ważna decyzja polityczna nie może być podejmowana wyłącznie na szczeblu administracyjnym** przez EIOPA.

Wyzwania dla EIOPA

3.16 **Szczególnym wyzwaniem wydają się zasadniczo ramy czasowe skutecznego wprowadzenia dyrektywy Wypłacalność II**, ponieważ zarówno wniosek, jaki i środki wykonawcze mają dopiero zostać wdrożone. Firm ubezpieczeniowych nie można rozliczać z instrukcji, które zostaną opublikowane dopiero na późniejszym etapie. EKES zachęca w związku z tym Komisję do pilnego wydania takich instrukcji, aby umożliwić racjonalne warunki dostosowania.

3.17 EKES zwraca uwagę na nadmierne obciążenie EIOPA pracą, szczególnie że proces tworzenia tego urzędu jeszcze nie dobiegł końca i nie osiągnięto jeszcze spodziewanego poziomu zatrudnienia. Dlatego EKES uważa, że rozpatrywany wniosek może **przekroczyć obecne możliwości** EIOPA i spodziewa się, że Komisja należyce uwzględni równowagę priorytetów, które należy przyjąć.

3.18 EKES jest zdania, że należy poważnie rozważyć kwestię, czy EIOPA dysponuje odpowiednimi zasobami wobec uprawnień i zadań nadanych temu urzędowi na mocy dyrektywy Omnibus II, szczególnie jeśli chodzi o techniczne dane wejściowe i prowadzenie wiążących mediacji, gdy dyrektywa Wypłacalność II wejdzie w życie. Propozycja, aby EIOPA sporządziła projekt środka wykonawczego najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r. jest bardzo ambitna.

3.19 EKES jest świadomy, że proces kompletowania personelu i zdobywania wiedzy EIOPA jest obecnie w toku. System przejściowy powinien w związku z tym odzwierciedlać zasoby powierzone EIOPA, tak aby uniknąć zakłóceń w działaniu. Zasoby powinny być dostosowane do uprawnień i zadań.

3.20 Może to wywrzeć wpływ na **równowagę podziału obowiązków między nowy urząd a organy nadzoru państw członkowskich**, które powinny prowadzić stały nadzór nad przedsiębiorstwami wchodzącymi w zakres ich działania.

3.21 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny uważa, że **należy potwierdzić wiodącą rolę organu sprawującego nadzór nad grupą** w zatwierdzaniu modeli wewnętrznych obejmujących całą grupę oraz że dyrektywa nie powinna pozostawiać wątpliwości co do odpowiednich uprawnień i podziału obowiązków.

3.22 EKES uważa, że Komisja słusznie poruszyła kwestię różnych ról pełnionych przez krajowe organy nadzoru oraz przez nowy organ nadzoru ubezpieczeń, EIOPA. Istotne jest uwzględnienie we właściwy sposób **możliwości zrównoważonego rozstrzygnięcia sporów przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych** w tych dziedzinach, w których dyrektywa Wypłacalność II lub inne prawodawstwo sektorowe przewiduje wspólne procesy decyzyjne.

Uprawnienia wykonawcze

3.23 EKES jest zdania, że działanie systemu Lamfalussy'ego, który przewiduje wdrożenie rozporządzenia finansowego na różnych szczeblach, wymaga **spójnego systemu kaskadowego**, co zapewni tworzenie standardów technicznych na podstawie środków wykonawczych, tak aby **żadne kwestie nie były regulowane bez podstaw umożliwiających odpowiedzialność polityczną**, szczególnie w odniesieniu do pomocniczości oraz, aby koncentracja środków wykonawczych miała charakter jasny i jednolity.

3.24 EKES odnotowuje propozycję Komisji w odniesieniu do wiążących standardów technicznych (poziom 3) w dziedzinach, w których przewidziano już środki wykonawcze (poziom 2). Zakres **dotychczasowych wiążących standardów technicznych powinien zostać ograniczony**. Pożądane jest, aby w przyszłości równowagę między instytucjami europejskimi osiąganą w drodze przekazywania uprawnień charakteryzowała większa jasność.

3.25 EKES jest zdania, że hierarchizacja wiążących standardów technicznych może mieć zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wysokiej jakości zharmonizowanych zasad. Na początku stosowania dyrektywy Wypłacalność II niektóre standardy techniczne mogą nie być niezbędne, a w ten sposób EIOPA uzyskałaby więcej czasu na ich opracowanie, biorąc pod uwagę praktyki sektorowe i doświadczenia organów nadzoru. Inne techniczne standardy wykonawcze można traktować jako opcjonalne („możliwe”), które należy wprowadzać, jedynie gdy istnieje potrzeba przeprowadzenia harmonizacji w przyszłości.

3.26 Należy wnikliwie rozważyć zakres standardów technicznych. Istotne jest **poruszenie kwestii, czy przewidywane regulacje są naprawdę niezbędne** na szczeblu europejskim wobec zasady pomocniczości. W razie jakichkolwiek wątpliwości co do szczegółowych środków wykonawczych (poziom 2), nie należy przewidywać dodatkowych standardów technicznych (poziom 3); np. poziom 3 nie wydaje się potrzebny przy ocenie własnej ryzyka i wypłacalności, klasyfikacji środków własnych lub funduszy wyodrębnionych.

3.27 Przepisy na kilku poziomach nie byłyby przejrzyste. Ponadto możliwe jest wystąpienie krajowych odstępstw dla danego przedmiotu regulacji. Taka sytuacja spowodowałaby **nadmierną złożoność** – szczególnie dla MŚP. Uważnego rozpatrzenia wymaga jeszcze jeden aspekt, a mianowicie rozszerzenie zakresu niektórych środków wykonawczych.

Bruksela, 5 maja 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON
